

Панијум — број три

Виђење и одређено време: пророчка паралела

Jeff Pippenger

2025-02-28

Прича о десет девојака понавља се до последњег слова у историји сто четрдесет и четири хиљаде. Друго поглавље Авакума износи суштину те приче када указује на виђење које говори на крају.

Стаћу на стражу своју, и попећу се на кулу, и мотрићу да видим шта ће ми рећи и шта ћу одговорити кад будем укорен. И одговори ми Господ и рече: Запиши виђење и учини да буде јасно на плочама, да може трчати онај који га чита. Јер је виђење још за одређено време, али на крају ће проговорити и неће слагати: ако и оклева, чекај га; јер ће зацело доћи, неће закаснити. Гле, душа његова која се узвисује није права у њему; а праведник ће од своје вере жив бити. Авакум 2:1–4.

Двадесет седми стих једанаесте главе Данила такође одређује „одређено време“.

И срца ће оба та цара бити на зло, и за једним столом говориће лажи; али неће успети, јер ће крај доћи у одређено време. Данило 11:27.

„Виђење“ које успоставља Рим јесте „за одређено време“, а два цара којима је срце наклонено да чине зло и да говоре лажи за једним столом означавају пророчку прекретницу која наступа пре него што виђење „проговори“. Пре одређеног времена два цара говоре „лажи“, а када виђење проговори у одређено време, оно не лаже. Одређено време јесте недељни закон у Сједињеним Америчким Државама, а сусрет за столом означава почетак једног пророчког раздобља. „Виђење“ се у историји испуњава при недељном закону, али се оно успоставља пре недељног закона. То је очигледно, јер се вернима каже да чекају виђење, и каже им се да објаве виђење. Они га не би могли објавити пре испуњења виђења ако виђење још не би било успостављено.

Јеремија представља оне који „чекају“ виђење:

О Господе, Ти знаш; опомени ме се, и походи ме, и освети ме над мојим прогонитељима; не узми ме у дуготрпљењу Свое: знај да ради Тебе подносим срамоту. Нађоше се речи Твоје, и ја их поједох; и реч Твоја би ми радост и весеље срца мога; јер сам назван именом Твојим, о Господе Боже над војскама. Не седох у збору подсмевача, нити се радовах; седех сам због руке Твоје: јер си ме испунио негодовањем. Зашто је бол мој непрестан, и рана моја неизлечива, која неће да се исцели? Хоћеш ли ми Ти бити сасвим као лажљивац, и као воде које пресахњују? Зато овако вели Господ: ако се обратиш, тада ћу те опет довести, и стајаћеш преда Мном; и ако одвојиш драгоцену од ништавног, бићеш као уста Моја: нека се они обрате к теби, али ти се не обраћај к њима. И учинићу те овоме народу тврђавним бронзаним зидом: и бориће се против тебе, али те неће надвладати; јер сам Ја с тобом да те спасем и избавим, говори Господ. И избавићу те из

руке злих, и искупићу те из руке страшних. Јеремија 15:15–21.

Nedeljni zakon u Sjedinjenim Američkim Državama jeste mesto na kojem se obeležava simbol „sećanja“. Tu Subota, koja uvek treba da bude zapamćena, postaje završno pitanje provere. Tu se pamti bludnica iz Tira, koja je bila zaboravljena. Tu se Bog seća greha Vavilona i daje mu dvostruki sud.

Путоказ на коме се налази говор јесте недељни закон у Сједињеним Америчким Државама, јер тамо звер са земље „говори“ као аждаја. На истом том путоказу магарац у Валаамовом пророчком низу „говори“. Када се Јован Крститељ роди, његов отац, Захарија, коме је Божански било ускраћено да говори, „говори“.

И догоди се, да осмога дана дођоше да обрежу дете; и називаху га Захарија, по имену оца његова. А мати његова одговори и рече: Не, него ће се звати Јован. И рекоше јој: Никога нема у роду твоме да се зове тим именом. И знацима питаху оца његова како би он хтео да му буде име. И затраживши таблицу за писање, написа говорећи: Име му је Јован. И зачудише се сви. И одмах му се отворише уста и језик му се развеза, те говораше и хваљаше Бога. Лука 1:59–64.

При недељном закону у Сједињеним Америчким Државама смртоносна рана папства бива исцељена, и она постаје осмо царство које је од седам, када су Сједињене Америчке Државе, чији је председник Доналд Трамп осми председник који је од седам. У истој тачки времена сто четрдесет и четири хиљаде бивају подигнути као застава. Сто четрдесет и четири хиљаде јесу осма црква која је од седам. При недељном закону означава се број осам, и управо је осмога дана Јован био обрезан и Захарија је проговорио. Захарија значи да је Бог „запамтио“. Недељни закон је кривотворина истинске суботе које се требало „сећати“. При недељном закону блудница Тира бива „запамћена“. Управо при недељном закону Бог „памти“ грехе Вавилона и удвостручује њену осуду.

Јеремија представља оне који су претрпели прво разочарање и који чекају визију која оклева. Он представља верне који постају Божја уста у одређено време, када визија проговара и не лаже. Визији која говори у време одређено претходе два цара који један другоме говоре лажи за истим столом. Тај догађај претходи недељном закону и стога се одиграва у историји Панијума, како је изложено у стиховима тринаест до петнаест, што је исто раздобље када „насилници из народа“ утврђују „визију“.

И у то време многи ће устати на цара јужнога; а и насилници између твога народа подигнуће се да утврде виђење, али ће пасти. Данило 11:14.

„Разбојници“ су Рим, а Рим у последњим данима јесте католицизам. Папа утврђује виђење, и то чини у раздобљу непосредно пре закона о недељи. Он то чини посредујући у бици код Панија, где Трамп односи победу над Путином. Битка се одиграла 200. године пре Христа, исте године када је пагански Рим ступио у пророчку историју. Помпеј Велики је освојио Јерусалим 63. године пре Христа. Овај догађај збио се током његовог похода на Истоку, када је интервенисао у грађанском рату између хасмонејске браће Хиркана II и Аристобула II. Помпеј је стао на страну Хиркана II, опсео Јерусалим и најзад заузео град после

тримесечне опсаде. Тиме је означен крај јудејске независности и почетак римске власти над тим подручјем, које ће касније постати провинција под римском управом.

Пре недељног закона папа посредује у историји повезаној са битком код Панијума. Када он ступа у пророчку историју, његова појава утврђује визију; визију која ће још „говорити“ у „одређено време“ недељног закона у Сједињеним Америчким Државама. „Визија“ која је оклевала јесте неуспело предсказање које је означило почетак времена одлагања у причи о десет девојака. Она је такође означила долазак другог анђела од три анђела из Откривења четрнаест. Неуспело предсказање које је увело период чекања, и охрабрење да се „чека“ његово испуњење, иако је оклевало.

У милеритској историји време оклевања окончало се на камп-састанку у Ексетеру од 12. до 17. августа 1844. године. Разочарање проузроковано неуспелим предсказањем, које је увело период чекања осмишљен да доврши карактер у двома класама девица, било је праћено објашњењем раније неуспелог предсказања. Објашњење у Ексетеру поистовећује појединости повезане са визијом у часу њеног испуњења. Исте карактеристике могу се уочити у шеснаестом поглављу Јеванђеља по Матеју, када је Христос повео Своје ученике у Кесарију Филипову. Од тог тренутка па надаље Христос је непосредно поучавао ученике о ономе што ће се догодити на крсту.

Од тада поче Исус показивати својим ученицима да Њему ваља ићи у Јерусалим, и много пострадали од старешина и првосвештеника и књижевника, и бити убијен, и трећи дан васкрснути. Матеј 16:21.

Треба запазити да стих који је управо наведен долази између тога што је Исус установио да је Петар био упућен Светим Духом када је препознао Исуса као Христа, Сина живог Бога, и тога што се, када је Христос почео да их поучава о долазећем крсту, Петар успротивио тој поруци, те је Христос Петра назвао Сатаном. Порука која се открива када се утврди визија производи две класе богомољаца, обе представљене Петром.

Тесарија Филипова је Панијум, и обе воде ка одређеном времену крста у Христовој линији, 22. октобру 1844. у милеритској историји и закону о недељи данас. Панијум, Тесарија Филипова и логорски састанак у Ексетеру јесу исти пророчки међаш. На том међашу се визија утврђује увођењем папе у наратив. Утврђивање визије претходи одређеном времену, јер је Тесарија Филипова претходила крсту, логорски састанак у Ексетеру претходио је 22. октобру 1844, а Панијум 200. године пре Христа претходио је Помпејевом освајању Јерусалима 63. године пре Христа. Нешто пре закона о недељи у Сједињеним Америчким Државама, папа, који је тирска блудница, отворено ће ући у пророчку историју. Када то учини, визија је утврђена.

Визија је утврђена у трећем посредничком рату из једанаестог поглавља. Први посреднички рат илуструје последњи посреднички рат, стога ће последњи посреднички рат поседовати исте пророчке одлике као и први. Цар југа, представљен у имену Владимир, што значи владар заједнице, бива однесен савезом између папе и председника Сједињених Америчких Држава. Последњи папа биће осми који је од седморице, у испуњењу Откривења

седамнаест, а последњи председник биће осми који је од седморице, као што ће то бити и барјак сто четрдесет и четири хиљаде.

Однос између папе и председника у почетку био је „тајни савез“, а и савез осмог и последњег председника с папом такође ће бити „тајан“, јер је у овом раздобљу блудница тирска пророчки „заборављена“. Савез између Регана и папе Јована Павла II био је тајан, али је у исто време папа постао најпрепознатљивије лице на земљи. Оно што је „заборављено“ у погледу блуднице тирске, која чини блуд са свим царевима земаљским, јесте једно одређено обележје папства, које све њене грехе обједињује у једну категорију побуне. То обележје јесте тврдња Католичке цркве о „непогрешивости“. Ова чињеница је толико важна да се сагледа, да ћу сада овај чланак закључити једним поглављем Сестре Вајт. Ове теме наставићемо у следећем чланку, али док будете читали следеће поглавље из Велике борбе, имајте на уму да су готово сви чланови Трамповог кабинета римокатолици, уз примесу пентекостализма и стално присутан утицај Френклина Грејама, који је недавно позвао на јавне молитве за антихриста библијског пророштва.

„Слобода савести угрожена“

„Римокатолицизам се сада од стране протестаната посматра са далеко већом наклоношћу него у ранијим годинама. У оним земљама у којима католицизам није у превози, и паписти заузимају помирљив став како би стекли утицај, све је већа равнодушност према доктринама које раздвајају реформисане цркве од папске хијерархије; све више преовладава мишљење да се, на крају крајева, не разликујемо тако много у суштинским тачкама као што се претпостављало, и да ће нас мало попуштања с наше стране довести до бољег разумевања с Римом. Било је време када су протестанти високо ценили слободу савести која је била тако скупо плаћена. Своју децу учили су да се гнушају папства и сматрали су да би тражење склада с Римом било нелојалност према Богу. Али колико су сада другачија осећања која се изражавају!“

„Бранитељи папства изјављују да је црква била оклеветана, и протестантски свет је склон да прихвати ту тврдњу. Многи истичу да је неправедно судити о данашњој цркви према гадостима и бесмислицама које су обележавале њену владавину током векова незнања и таме. Они оправдавају њену ужасну суровост као последицу варварства онога доба и тврде да је утицај савремене цивилизације изменио њена осећања.“

„Да ли су ове особе заборавиле право на непогрешивост које је ова охоло сила истицала током осам стотина година? Далеко од тога да је тај захтев био напуштен, он је у деветнаестом веку био потврђен с већом одлучношћу него икада раније. Пошто Рим тврди да „црква никада није грешила; нити ће, према Писму, икада погрешити“ (John L. von Mosheim, *Institutes of Ecclesiastical History*, book 3, century II, part 2, chapter 2, section 9, note 17), како би се могла одрећи начела која су управљала њеним поступањем у прошлим вековима?“

„Папска црква се никада неће одрећи свог права на непогрешивост. Све што је учинила у свом прогону оних који одбацују њене догме, она сматра исправним; и зар не би

поновила иста дела, када би јој се указала прилика? Нека се уклоне ограничења која сада намећу световне владе и нека Рим буде поново успостављен у својој некадашњој моћи, и убрзо би дошло до оживљавања њене тираније и прогона.“

„Један познати писац овако говори о ставу папске хијерархије у погледу слободе савести, и о опасностима које нарочито прете Сједињеним Државама услед успеха њене политике: ‘Многи су склони да сваки страх од римокатолицизма у Сједињеним Државама припишу фанатизму или детињастости. Такви не виде ништа у карактеру и ставу римокатолицизма што је непријатељско према нашим слободним установама, нити налазе ишта злокобно у његовом ширењу. Хајде, дакле, да најпре упоредимо нека од основних начела наше владе са начелима Католичке цркве.’“

„Устав Сједињених Држава јемчи слободу савести. Ништа није драже нити темељније. Папа Пије IX је, у својој енциклици од 15. августа 1854, рекао: ‘Апсурдне и погрешне доктрине, или бунцања, у одбрану слободе савести, јесу најпогубнија заблуда — куга које се, од свих других, у једној држави треба највише бојати.’ Исти папа је, у својој енциклици од 8. децембра 1864, анатемисао ‘оне који тврде слободу савести и слободу вероисповести’, као и ‘све такве који сматрају да црква не сме да употребљава силу.’“

„Посебан тон Рима у Сједињеним Државама не подразумева промену срца. Она је трпелива тамо где је беспомоћна. Каже бискуп О’Конор: ‘Верска слобода се само подноси све док се супротно не буде могло спровести у дело без опасности по католички свет.’... Надбискуп Сент Луиса једном је рекао: ‘Јерес и неверовање су злочини; и у хришћанским земљама, као, на пример, у Италији и Шпанији, где су сви људи католици, и где је католичка вера суштински део закона земље, они се кажњавају као и други злочини.’...“

„Сваки кардинал, надбискуп и бискуп у Католичкој цркви полаже заклетву верности папи, у којој се налазе следеће речи: ‘Јеретике, расколнике и побуњенике против нашег реченог господара (папе), или његових горе поменутих наследника, прогонићу и супротстављаћу им се до крајњих граница своје моћи.’ —Josiah Strong, Our Country, ch. 5, pars. 2–4.

„Истина је да у римокатоличком заједништву има истинских хришћана. Хиљаде у тој цркви служе Богу према најбољој светлости коју имају. Њима није допуштен приступ Његовој Речи, и зато не разазнају истину. Никада нису видели супротност између живе службе срца и круга пуких облика и обреда. Бог гледа на ове душе са сажаљивом нежношћу, васпитане какве јесу у вери која је обмањива и незадовољавајућа. Он ће учинити да зраци светлости продру кроз густу таму која их окружује. Откриће им истину онакву каква је у Исусу, и многи ће још заузети своје место са Његовим народом.“

„Ali romanizam kao sistem nije sada ništa više u skladu sa Hristovim jevanđeljem nego u bilo kojem ranijem razdoblju svoje istorije. Protestantske crkve nalaze se u velikoj tami, inače bi raspoznale znake vremena. Rimska crkva dalekosežna je u svojim planovima i načinima delovanja. Ona primenjuje svako sredstvo da proširi svoj uticaj i uveća svoju moć,

припремајући се за жесток i odlučan sukob kako bi ponovo zadobila vlast nad svetom, obnovila progonstvo i poništila sve što je protestantizam učinio. Katolicizam zadobija tlo sa svake strane. Pogledajte sve veći broj njenih crkava i kapela u protestantskim zemljama. Pogledajte popularnost njenih koledža i seminara u Americi, koje protestanti tako naširoko pohađaju. Pogledajte porast ritualizma u Engleskoj i česte prelaske u redove katolika. Ove stvari treba da probude zabrinutost svih koji cene čista načela jevanđelja.“

„Протестанти су се поигравали с папством и покровитељски се односили према њему; чинили су компромисе и уступке којима се и сами паписти чуде када их виде и не успевају да их разумеју. Људи затварају очи пред стварним карактером римокатолицизма и пред опасностима које треба очекивати од његове превласти. Народ треба пробудити да се одупре надирању овог најопаснијег непријатеља грађанске и верске слободе.“

„Многи протестанти претпостављају да је католичка вера неугледна и да је њено богослужење туп, бесмислен круг обреда. Ту греше. Иако се римокатолицизам заснива на обмани, он није груба и неспретна превара. Богослужбена служба Римске цркве представља крајње импресиван церемонијал. Њен раскошни сјај и свечани обреди опчињавају чула народа и утишавају глас разума и савести. Око је очарано. Величанствене цркве, свечане процесије, златни олтари, драгуљима украшена светилишта, пробране слике и изванредна скулптура обраћају се љубави према лепоти. И ухо је такође освојено. Музика је ненадмашна. Богати тонови оргуља дубоког звука, стапајући се с мелодијом многих гласова, док се разливају кроз узвишене куполе и стубовима оивичене лађе њених великих катедрала, не могу а да не испуне ум страхопоштовањем и побожношћу.“

„Та спољашња раскош, помпа и церемонијалност, која само исмева чежње душе оболеле од греха, доказ су унутрашње покварености. Христовој религији нису потребне такве привlačности да би је препоручиле. У светлости која сија са крста, право хришћанство показује се тако чистим и дивним да никакви спољашњи украси не могу увећати његову истинску вредност. Лепота светости, кротак и тих дух, то је оно што има вредност пред Богом.“

„Бриљантност стила није нужно показатељ чисте, узвишене мисли. Узвишена схватања уметности, истанчана префињеност укуса, често постоје у умовима који су земаљски и чулни. Сотона их често употребљава да наведе људе да забораве потребе душе, да изгубе из вида будући, бесмртни живот, да се одврате од свога бесконачног Помоћника и да живе само за овај свет.

„Религија спољашњости привлачна је непрепорођеном срцу. Сјај и обредност католичког богослужења имају заводљиву, опчињавајућу моћ, којом су многи обманути; и они почињу да гледају на Римску цркву као на сама врата неба. Нико осим оних који су своје ноге чврсто утврдили на темељу истине и чија су срца обновљена Духом Божјим није сигуран од њеног утицаја. Хиљаде оних који немају искуствено познање Христа биће наведене да прихвате облике побожности без њене силе. Таква религија је управо оно што мноштво жели.

„Тврдња цркве на право да опрашта наводи римокатолика да се осећа слободним да греши; а уредба о исповести, без које се њен опроштај не даје, такође тежи да даје одрешене руке злу. Онај ко клечи пред палим човеком и у исповести открива тајне мисли и маштања свога срца, понижава своје људско достојанство и деградира сваки племенити нагон своје душе. Износећи грехе свога живота пред свештеника — погрешивог, грешног смртника, и сувише често исквареног вином и разузданошћу — он снижава своје мерило карактера, и услед тога бива оскрнављен. Његова мисао о Богу бива понижена до подобија палог човечанства, јер свештеник стоји као Божји представник. Ова понижавајућа исповест човека човеку тајни је извор из којег је потекло много зла што скрнави свет и припрема га за коначно уништење. Ипак, ономе ко воли угађање себи, пријатније је да се исповеда ближњем смртнику него да отвори душу Богу. Људској природи је прихватљивије чинити покору него одрећи се греха; лакше је мучити тело костретом, копривама и жуљевитим ланцима него распети телесне пожуде. Тежак је јарам који је телесно срце вољно да носи радије него да се покори Христовом јарму.“

„Постоји упадљива сличност између Римске цркве и јеврејске цркве у време Христовог првог доласка. Док су Јевреји потајно газили свако начело Божјег закона, споља су били строго ревносни у држању његових прописа, оптерећујући га захтевима и предањима која су послушност чинила мучном и бременитом. Као што су Јевреји исповедали да поштују закон, тако и римокатолици тврде да поштују крст. Они узвисују симбол Христових страдања, док Га у свом животу одричу — Њега кога он представља.“

„Паписти стављају крстове на своје цркве, на своје олтаре и на своју одећу. Свуда се види обележје крста. Свуда му се споља указује част и он се узвисује. Али Христова учења сахрањена су под масом бесмислених предања, лажних тумачења и строгих намета. Речи Спаситељеве о заслепљеним Јеврејима примењују се још већом снагом на вође Римокатоличке цркве: ‘Вежу бремена тешка и неподношљива, и међу људима на плећа; а сами неће да их помакну ни прстом својим.’ Матеј 23:4. Савесне душе држе се у сталном страху, бојећи се гнева увређенога Бога, док многи црквени великодостојници живе у раскоши и чулним уживањима.“

„Поштовање икона и моштију, призивање светаца и уздизање папе јесу сатанска средства да одврате умове народа од Бога и од Његовог Сина. Да би извршио њихову пропаст, он настоји да одврати њихову пажњу од Онога кроз кога једино могу наћи спасење. Он ће их упутити на сваки предмет који се може поставити уместо Онога који је рекао: ‘Ходите к мени сви који сте уморни и натоварени, и ја ћу вас одморити.’ Матеј 11:28.“

„Сотонин је стални напор да погрешно представи Божји карактер, природу греха и стварна питања о којима се одлучује у великој борби. Његова софистика умањује обавезу божанског закона и даје људима слободу да греше. У исто време наводи их да негују лажне представе о Богу, тако да на Њега гледају са страхом и мржњом, а не са љубављу. Суровост својствена његовом сопственом карактеру приписује се Творцу; она се отеловљује у верским системима и изражава у облицима богослужења. Тако су умови

људи заслепљени, а Сотона их обезбеђује као своје оруђе за рат против Бога. Изопаченим схватањима о божанским својствима, незнабожачки народи били су наведени да верују како су људске жртве неопходне да би се задобила наклоност Божанства; и страховите суровости биле су почињене под различитим облицима идолопоклонства.“

„Римокатоличка црква, сједињујући облике паганства и хришћанства, и, као паганство, погрешно представљајући Божји карактер, прибегла је поступцима нимало мање свирепим и одвратним. У данима римске превласти постојале су справе за мучење да би се изнудило пристајање на њене доктрине. Постојала је ломача за оне који нису хтели да признају њена потраживања. Било је покоља у размерама које никада неће бити познате док не буду откривене на суду. Црквени великодостојници су, под Сотонем, својим господарем, проучавали како да изумеју средства која ће проузроковати највеће могуће муке, а да при томе не окончају живот жртве. У многим случајевима тај паклени поступак понављан је до крајње границе људске издржљивости, све док природа не би одустала од борбе, а страдалник поздравио смрт као слатко избављење.“

„Таква је била судбина противника Рима. За своје приврженике она је имала дисциплину бича, изгладњујуће глади, телесних аскеза у сваком замисливом, срцепарајућем облику. Да би задобили наклоност Неба, покајници су нарушавали Божје законе нарушавајући законе природе. Били су учени да кидају везе које је Он установио да благослове и развеселе човеково земаљско путовање. Гробље садржи милионе жртава које су провеле свој живот у узалудним настојањима да покоре своја природна осећања, да потисну, као увредљиву Богу, сваку мисао и осећање саосећања према својим ближњима.

„Ако желимо да разумемо одлучну суровост Сотоне, испољавану током стотина година, не међу онима који никада нису чули за Бога, већ у самом средишту и широм пространства хришћанства, потребно је само да погледамо историју римокатолицизма. Кроз овај мамутски систем обмане кнез зла остварује свој циљ да нанесе срамоту Богу и беду човеку. И док видимо како успева да се преруши и да изврши своје дело преко вођа цркве, можемо боље разумети зашто има тако велико непријатељство према Библији. Ако се та Књига чита, откриће се милост и љубав Божја; видеће се да Он не полаже на људе ниједно од тих тешких бремена. Све што Он тражи јесте скрушено и покајничко срце, понизан, послушан дух.“

„Христос у свом животу не даје никакав пример да се мушкарци и жене затварају у манастире како би се оспособили за небо. Он никада није учио да љубав и саосећање треба потискивати. Спаситељево срце преливало се љубављу. Што се човек више приближава моралном савршенству, то су његова осећања истанчанија, његово запажање греха оштрије, а његово саосећање према пострадалима дубље. Папа тврди да је Христов намесник; али како се његов карактер може упоредити са карактером нашег Спаситеља? Да ли је икада било познато да је Христос предавао људе тамници или справи за мучење зато што Му нису указали поштовање као Цару неба? Да ли се Његов глас икада чуо како осуђује на смрт оне који Га нису прихватили? Када су Га становници једног самарјанског села презрели, апостол Јован се испунио негодовањем и

упитао: ‘Господе, хоћеш ли да кажемо да огањ сиђе с неба и да их истреби, као и Илија што учини?’ Исус је сажаливо погледао на свога ученика и укорио његов сурови дух, рекавши: ‘Јер Син човечији није дошао да погуби душе људске него да спасе.’ Лука 9:54, 56. Колико је дух Његовог тобожњег намесника различит од духа који је Христос испољио.“

„Римска црква сада се представља свету под лепом спољашношћу, прикривајући изговорима свој запис о страховитим свирепостима. Заоденула се у одежде налик Христовима; али је непромењена. Свако начело папства које је постојало у прошлим вековима постоји и данас. Учења смишљена у најмрачнијим вековима и даље се држе. Нека нико не вара самога себе. Папство које су протестанти сада тако спремни да поштују исто је оно које је владало светом у данима Реформације, када су људи Божји устајали, по цену својих живота, да разоткрију њено безакоње. Оно поседује исту охолост и надмено присвајање власти које је господарило над царевима и кнезовима и полагало право на Божје прерогативе. Његов дух није ништа мање свиреп и деспотски сада него онда када је гушио људску слободу и убијао свете Свевишњег.“

„Папство је управо оно за шта је пророштво објавило да ће бити — отпадништво последњих времена. 2. Солуњанима 2:3, 4. Део његове политике јесте да на себе узима обличје које ће најбоље остварити његову сврху; али испод променљиве појаве камелеона оно прикрива непроменљиви отров змије. ‘Вера се не мора држати према јеретикима, нити према лицима осумњиченим за јерес’ (Lenfant, том 1, стр. 516), изјављује оно. Зар сада треба признати као део Христове цркве ту силу, чији је запис током хиљаду година исписан крвљу светих?“

„Није без разлога што је у protestantskim zemljama izneto tvrđenje da se katolicizam manje razlikuje od protestantizma nego u ranijim vremenima. Došlo je do promene; ali promena nije u papstvu. Katolicizam zaista nalikuje velikom delu protestantizma koji danas postoji, zato što se protestantizam tako veoma izopačio od dana reformatora.

„Пошто су протестантске цркве тражиле наклоност света, лажна милосрдност заслепила је њихове очи. Оне не увиђају да је, по њиховом мишљењу, исправно мислити добро о сваком злу, и као неизбежан исход на крају ће поверовати зло о сваком добру. Уместо да стоје у одбрану вере која је једном предата светима, оне сада, такорећи, упућују извињење Риму због свога немилосрдног мишљења о њему, молећи опроштај за своју нетрпељивост.“

„Велики број, чак и међу онима који немају никакве наклоности према римокатолицизму, слабо увиђа опасност од његове моћи и утицаја. Многи тврде да су интелектуална и морална тама која је владала током средњег века погодовала ширењу његових догми, сујеверја и угњетавања, те да већа просвећеност савременог доба, опште ширење знања и све већа широкогрудост у питањима религије онемогућавају оживљавање нетрпељивости и тираније. И сама помисао да би такво стање могло постојати у овом просвећеном добу излаже се подсмеху. Истина је да велика светлост, интелектуална, морална и верска, обасјава овај нараштај. На отвореним страницама Божје свете Речи, светлост са неба изливена је на свет. Али треба имати на уму да што је

већа дарована светлост, то је већа и тама оних који је изопачују и одбацују.“

„Molitveno proučavanje Biblije pokazalo bi protestantima pravu prirodu papstva i navelo bi ih da ga se gnušaju i da ga se klone; ali mnogi su toliko mudri u sopstvenoj uobraženosti da ne osećaju potrebu da ponizno traže Boga kako bi bili uvedeni u istinu. Iako se ponose svojim prosvetljenjem, ne poznaju ni Pisma ni silu Božju. Njima je potrebno neko sredstvo da umire svoju savest, te traže ono što je najmanje duhovno i ponižavajuće. Ono što žele jeste način da zaborave Boga, a da to ipak prolazi kao način da Ga se sećaju. Papstvo je sasvim prikladno da odgovori potrebama svih takvih. Ono je pripremljeno za dve klase ljudi, koje obuhvataju gotovo ceo svet — one koji bi da se spasu svojim zaslugama i one koji bi da se spasu u svojim gresima. U tome je tajna njegove moći.“

„Показало се да је време велике интелектуалне таме погодовало успеху папства. Још ће се показати да време велике интелектуалне светлости подједнако погодује његовом успеху. У прошлим вековима, када су људи били без Божје речи и без познања истине, њихове очи биле су повезане, и хиљаде су биле ухваћене у замку, не видећи мрежу разапету пред својим ногама. У овом нараштају има многих чије очи бивају заслепљене блеском људских спекулација, ‘науке лажно назване’; они не распознају мрежу и иду право у њу исто тако лако као да су им очи повезане. Бог је одредио да човекове умне способности буду сматране даром од његовог Творца и да буду употребљене у служби истине и праведности; али када се негују гордост и честољубље, и људи уздижу своје сопствене теорије изнад Божје речи, тада ум може нанети већу штету него незнање. Тако ће лажна наука садашњег доба, која подрива веру у Библију, показати да је исто тако успешна у припремању пута за прихватање папства, са његовим допадљивим облицима, као што је и ускраћивање знања било успешно у отварању пута за његово уздизање у мрачним вековима.“

„У покретима који су сада у току у Сједињеним Државама ради обезбеђивања подршке државе установама и обичајима цркве, протестанти иду стопама паписта. Штавише, они отварају врата папству да у протестантској Америци поново задобије превласт коју је изгубило у Старом свету. А оно што овом покрету даје још већи значај јесте чињеница да је главни циљ који се има у виду наметање светковања недеље — обичаја који потиче из Рима и за који она тврди да је знак њене власти. То је дух папства — дух саображавања световним обичајима, поштовање људских предања изнад Божјих заповести — који прожима протестантске цркве и води их да врше исто дело уздизања недеље које је папство чинило пре њих.

„Ако читалац жели да разуме силе које ће бити употребљене у ускоро предстојећем сукобу, потребно је само да прати запис о средствима која је Рим употребљавао ради истог циља у прошлим вековима. Ако жели да зна како ће паписти и протестанти, уједињени, поступати с онима који одбацују њихове догме, нека види дух који је Рим испољио према суботи и њеним браниоцима.

„Краљевски укази, општи сабори и црквене одредбе подржане световном влашћу били су степеници којима је пагански празник достигао свој почасни положај у хришћанском свету. Прва јавна мера којом се налагало светковање недеље био је закон који је донео

Константин. (321. године) Овај указ је захтевао да становници градова почивају у „часни дан сунца“, али је допуштао сељацима да наставе своје пољопривредне послове. Иако је у суштини био незнабожачки пропис, цар га је спроводио након свог номиналног прихватања хришћанства.“

„Пошто се царски налог није показао као довољна замена за божански ауторитет, Јевсевије, епископ који је тражио наклоност кнежева и који је био нарочити пријатељ и ласкавац Константина, изнео је тврдњу да је Христос пренео суботу на недељу. Ниједно једино сведочанство из Писма није било наведено као доказ за ту нову науку. Сам Јевсевије нехотице признаје њену неистинитост и указује на стварне творце те промене. „Све што је“, каже он, „била дужност чинити у суботу, то смо ми пренели на Дан Господњи.“ — Robert Cox, *Sabbath Laws and Sabbath Duties*, page 538. Али аргумент у прилог недељи, ма колико био неоснован, послужио је да охрабри људе да газе суботу Господњу. Сви који су желели да буду поштовани од света прихватили су тај популарни празник.“

„Како се папство чврсто утврђивало, настављано је дело узвишења недеље. Извесно време народ се бавио пољопривредним радом када није присуствовао цркви, а седми дан се још увек сматрао суботом. Али се постојано спроводила промена. Онима који су вршили свету службу било је забрањено да у недељу доносе пресуду у било којем грађанском спору. Убрзо потом, свим лицима, ма каквог ранга била, било је заповеђено да се уздржавају од уобичајеног рада, под претњом новчане казне за слободне људе и батинања у случају слугу. Касније је одређено да богати људи буду кажњавани губитком половине својих имања; а најзад, ако би и даље остајали упорни, да буду претворени у робове. Нижи слојеви требало је да трпе трајно прогонство.“

„И чуда су такође била стављена у службу. Међу осталим чудесима, извештавано је да је један ратар, који је у недељу намеравао да оре своју њиву, чистећи свој плуг гвожђем, учинио да му се гвожђе чврсто прилепи за руку, те га је две године носио са собом, „на своју превелику бол и срамоту.“ — Francis West, *Historical and Practical Discourse on the Lord's Day*, page 174.

„Касније је папа дао упутства да парохијски свештеник треба да опомиње преступнике недеље и да их подстиче да иду у цркву и изговарају своје молитве, да не би навукли неку велику несрећу на себе и на своје суседе. Један црквени сабор изнео је аргумент, тако широко употребљаван, чак и од стране протестаната, да, пошто су људи били погођени муњом док су радили у недељу, то мора бити субота. ‘Очигледно је’, рекли су прелати, ‘колико је велико било Божје негодовање због њиховог занемаривања овога дана.’ Тада је упућен позив да свештеници и служитељи, краљеви и кнежеви, и сав верни народ ‘уложе своје крајње напоре и старање да дану буде повраћена његова част и да се, ради угледа хришћанства, убудуће побожније светкује.’ — Thomas Morer, *Discourse in Six Dialogues on the Name, Notion, and Observation of the Lord's Day*, page 271.

„Пошто су се одлуке сабора показале недовољним, од световних власти је затражено да издају указ који ће улили страх у срца народа и приморати га да се уздржава од рада у недељу. На једном синоду одржаном у Риму, све раније одлуке биле су поново

потврђене са већом снагом и свечаношћу. Оне су такође унете у црквено право и спровођене од стране грађанских власти широм готово целокупног хришћанства. (Видети Heuelyn, History of the Sabbath, pt. 2, ch. 5, sec. 7.)“

Ипак, одсуство библијског ауторитета за светковање недеље изазивало је немалу неприлику. Народ је доводио у питање право својих учитеља да оставе по страни изричиту Јеховину објаву: „Седми дан је субота Господа Бога твојега“, да би указивали част дану сунца. Да би се надокнадио недостатак библијског сведочанства, била су неопходна друга средства. Један ревносни заговорник недеље, који је крајем дванаестог века посетио цркве у Енглеској, наишао је на отпор верних сведока истине; и његови напори били су толико безуспешни да је за извесно време напустио земљу и стао тражити неко средство да наметне своја учења. Када се вратио, недостатак је био отклоњен, и у свом даљем раду сусрео је већи успех. Са собом је донео свитак који се представљао као да је од самога Бога, и који је садржао потребну заповест за држање недеље, уз страшне претње да застраши непослушне. За тај драгоцен документ — кривотворину исто тако ниску као и установа коју је подупирао — говорило се да је пао с неба и да је пронађен у Јерусалиму, на олтару Светог Симеона, на Голготи. Али, у ствари, папска палата у Риму била је извор из којег је потекао. Преваре и фалсификати ради унапређења моћи и напретка цркве сматрани су законитим у свим вековима од стране папске хијерархије.

„Свитак је забрањивао рад од деветога часа, три сата по подне, у суботу, па до изласка сунца у понедељак; а тврдило се да је његов ауторитет потврђен многим чудима. Извештавало се да су особе које су радиле после одређенога часа биле погођене парализом. Један млинар који је покушао да самеле своје жито видео је како, уместо брашна, навире бујица крви, а млински точак се зауставио, упркос снажној навали воде. Жена која је ставила тесто у пећ нашла га је сирово када га је извадила, иако је пећ била веома врела. Друга, која је у девети час имала припремљено тесто за печење, али је одлучила да га остави до понедељка, нашла је, сутрадан, да је оно божанском силом било претворено у хлебове и испечено. Човек који је пекао хлеб после деветога часа у суботу нашао је, када га је следећег јутра преломио, да је из њега потекла крв. Таквим бесмисленим и сујеверним измишљотинама настојали су заговорници недеље да утврде њену светост. (Види Roger de Hoveden, Annals, vol. 2, pp. 526–530.)“

„У Шкотској, као и у Енглеској, веће поштовање према недељи обезбеђено је тиме што је с њом био сједињен један део древне суботе. Али време које је требало држати светим било је различито. Указ шкотског краља објављивао је да се ‘субота од дванаест часова у подне има сматрати светом’ и да нико, од тог времена па до понедељка ујутру, не треба да се бави световним пословима.—Moret, стр. 290, 291.

„Ali uprkos svim nastojanjima da se uspostavi svetost nedelje, sami papisti su javno priznali božanski autoritet Subote i ljudsko poreklo ustanove kojom je ona bila zamenjena. U šesnaestom veku jedan papski sabor je jasno izjavio: ‘Neka svi hrišćani imaju na umu da je sedmi dan posvetio Bog i da su ga primili i svetkovali, ne samo Jevreji, nego i svi drugi koji tvrde da obožavaju Boga; premda smo mi hrišćani njihovu Subotu promenili u Dan

Gospodnji.’ — Ibid., str. 281, 282. Oni koji su zadirali u božanski zakon nisu bili neupućeni u karakter svoga dela. Svesno su se uzdizali iznad Boga.“

„Упечатљива илустрација римске политике према онима који се с њом не слажу дата је у дуготрајном и крвавом прогонству Валденза, од којих су неки били светковатељи суботе. И други су на сличан начин страдали због своје верности четвртој заповести. Историја цркава Етиопије и Абисиније нарочито је значајна. Усред таме мрачнога средњег века, хришћани Средишње Африке били су изгубљени из вида и заборављени од света, и током многих векова уживали су слободу у исповедању своје вере. Но најзад је Рим сазнао за њихово постојање, и цар Абисиније ускоро је био обманом наведен да призна папу као Христовог намесника. Уследили су и други уступци.

„Издат је указ којим се, под најтежим казнама, забрањује светковање суботе. (Видети Michael Geddes, Church History of Ethiopia, стр. 311, 312.) Али је папска тиранија убрзо постала јарам тако тежак и мучан да су Абисинијци одлучили да га збаце са свога врата. После страшне борбе, римокатолици су били прогнани из њихових области, а древна вера је била обновљена. Цркве су се радовале својој слободи и никада нису заборавиле поуку коју су научиле у погледу обмане, фанатизма и деспотске моћи Рима. У своје усамљеном царству биле су задовољне да остану, непознате осталом хришћанству.“

„Цркве у Африци држале су суботу онако како ју је држала папска црква пре свога потпуног отпадништва. Док су светковале седми дан у послушности Божјој заповести, уздржавале су се од рада у недељу у складу са обичајем цркве. Пошто је задобила врховну власт, Рим је погазио Божју суботу да би узвисио своју сопствену; али цркве у Африци, скривене током готово хиљаду година, нису учествовале у том отпадништву. Када су потпале под власт Рима, биле су приморане да одбаце праву и уздигну лажну суботу; али чим су поново стекле своју независност, вратиле су се послушности четвртој заповести.“

„Ови записи из прошлости јасно откривају непријатељство Рима према правој суботи и њеним браниоцима, као и средства којима се он служи да би указао част установи коју је сам створио. Реч Божја учи да ће се ови призори поновити када се римокатолици и протестанти уједине ради узвишења недеље.

„Пророштво из Откривења 13 објављује да ће сила представљена зверју са јагњећим роговима учинити да се ‘земља и они који живе на њој’ поклоне папству — које је ту симболизовано зверју ‘налик леопарду’. Звер са два рога такође треба да каже ‘онима који живе на земљи да начине икону звери’; и, поврх тога, она треба да заповеди свима, ‘малима и великима, богатима и сиромашнима, слободнима и робовима’, да приме жиг звери. Откривење 13:11–16. Показано је да су Сједињене Државе сила представљена зверју са јагњећим роговима, и да ће се ово пророштво испунити када Сједињене Државе буду наметнуле светковање недеље, на шта Рим полаже право као на нарочито признање своје врховне власти. Али у овом одавању почаст папству Сједињене Државе неће бити саме. Утицај Рима у земљама које су некада признавале његову власт још је далеко од тога да буде уништен. А пророштво предсказује обнову његове моћи. ‘И видех једну од глава његових као рањену на смрт; и смртна рана његова беше исцељена; и зачуди се сва

земља за звери.’ Стих 3. Задавање смртне ране указује на пад папства 1798. године. После тога, каже пророк, ‘смртна рана његова беше исцељена; и зачуди се сва земља за звери.’ Павле јасно изјављује да ће ‘човек безакоња’ трајати до другог доласка. 2. Солуњанима 2:3–8. Све до самог краја времена он ће наставити дело обмане. И откривалац изјављује, такође мислећи на папство: ‘И поклониће јој се сви који живе на земљи, којих имена нису записана у књизи живота.’ Откривење 13:8. И у Старом и у Новом свету, папство ће примити поштовање у части која се указује установи недеље, која почива једино на власти Римске цркве.“

„Od sredine devetnaestog veka, proučavaoci proroštva u Sjedinjenim Državama iznosili su ovo svedočanstvo svetu. U događajima koji se sada zbivaju vidi se brzo napredovanje ka ispunjenju tog proročanstva. Kod protestantskih učitelja postoji isto pozivanje na božanski autoritet za svetkovanje nedelje i isto odsustvo biblijskog dokaza, kao i kod papских vođa koji su izmišljali čuda da bi nadomestili nedostatak zapovesti od Boga. Tvrdnja da se Božji sudovi izlivaju na ljude zbog njihovog kršenja nedeljnog sabata biće ponavljana; već sada se počinje iznositi. I pokret za nametanje svetkovanja nedelje brzo zadobija sve više tla.”

„Чудесна у својој проицљивости и лукавству јесте Римска црква. Она уме да прочита оно што ће бити. Чека свој час, видећи да јој протестантске цркве одају почаст тиме што прихватају лажну суботу и што се припремају да је наметну управо средствима којима се и сама служила у прошлим временима. Они који одбацују светлост истине ипак ће потражити помоћ ове самопроглашене непогрешиве силе да би узвисили установу која потиче од ње. Колико ће спремно она притећи у помоћ протестантима у овом делу, није тешко наслутити. Ко боље од папских вођа разуме како треба поступати с онима који су непослушни цркви?“

„Rimokatolička crkva, sa svim svojim ograncima širom sveta, sačinjava jednu ogromnu organizaciju pod upravom papske stolice i ustroјenu da služi njenim interesima. Njeni milioni vernika, u svakoj zemlji na zemaljskoј kugli, poučavaju se da sebe smatraju obavezima na odanost papi. Kakva god bila njihova narodnost ili njihova vlast, oni treba da autoritet crkve smatraju iznad svakog drugog. Premda mogu polagati zakletvu koјom obećavaju svoju vernost državi, ipak iza toga stoji zavet poslušnosti Rimu, koji ih razrešava svake obaveze protivne njegovim interesima.“

„Istorija svedoči o njenim veštим i upornim nastojanjima da se uvuče u poslove naroda; i pošto stekne uporište, da dalje sprovodi sopstvene ciljeve, čak i po cenu propasti kneževa i naroda. Godine 1204, papa Inoćentije III iznudio je od Petra II, kralja Aragonije, sledeću izvanrednu zakletvu: ‘Ja, Petar, kralj Aragonaca, izjavljuјem i obećavam da ću zauvek biti veran i poslušan svom gospodaru, papi Inoćentiju, njegovim katoličkim naslednicima i Rimskoj crkvi, i da ću verno čuvati svoje kraljevstvo u njegovoj poslušnosti, braneći katoličku veru i progoneći jeretičku izopačenost.’ —John Dowling, The History of Romanism, b. 5, ch. 6, sec.

„55. Ово је у складу са тврдњама у погледу власти римског понтифекса „да му је допуштено да свргава царе“ и „да он може разрешити поданике њихове оданости неправедним владарима.“ — Mosheim, b. 3, cent. 11, pt. 2, ch. 2, sec. 9, note 17.

„И нека се запамти: Рим се хвали тиме да се никада не мења. Начела Григорија VII и Иноћентија III још увек су начела Римокатоличке цркве. И када би само имала моћ, она би их спроводила у дело с истом снагом и данас као и у прошлим вековима. Протестанти слабо знају шта чине када предлажу да прихвате помоћ Рима у делу уздизања недеље. Док су они усредсређени на остварење свога циља, Рим тежи да поново успостави своју власт, да поврати своју изгубљену превласт. Нека се само једном у Сједињеним Државама утврди начело да црква може употребити или надzirати силу државе; да се верски обреди могу наметати световним законима; укратко, да власт цркве и државе треба да господари савешћу — и тријумф Рима у овој земљи биће осигуран.

„Божја реч је упутила опомену о надлазећој опасности; ако се на њу не обрати пажња, протестантски свет ће сазнати какве су заиста намере Рима тек онда када буде прекасно да избегне замку. Она нечујно расте у сили. Њене доктрине врше свој утицај у законодавним дворанама, у црквама и у срцима људи. Она подиже своје узвишене и масивне грађевине, у чијим ће се тајним одајама поновити њена ранија прогонства. Потмуло и непримећено она јача своје снаге да би остварила своје сопствене циљеве када дође време да удари. Све што она жели јесте повољан положај, а то јој се већ даје. Ускоро ћемо видети и осетити каква је намера римског елемента. Ко год буде веровао и био послушан Божјој речи, тиме ће навући на себе поругу и прогонство.“ Велика борба, 563–581.